

una part d'esprit, un poc de saltumant, un poc molt poc de sacarina i una mica de fuxina.

— Home, em sembla que aixó deu fer una mena de ví artificial.

— Encertat, ¿pero que fa aquest ví?

— Que vols que fassi, deu fer passar la set.

— ¡I cá!

— Doncs que fá?

— Un mal de ventre que reventa.

— Ja t'ho he dit que vols fer de *Boby*.

— Perque m'en deien; ¿que s'han cregut aquets benaventurats, aquets...

— Alto aqui Nasi, parla fi, no diguis paraules grolleres, perque s'enfadarien aquella gent i et tractarian com ja fan, de mal educat.

— També'ls fa enfadar aixó?

— Si, Nasi, parla fi, sobretot parla fi, molt fi.

— Fa be d'avisar-me, ja hi aniré amb cuidado.

— No diguis cap paraula que pugui molestar, perquè aquesta gent, son molt susceptibles i les que vares dir l'altre dia, els han tret de fogó.

— Es que'ls sap greu, que ningú usi el seu vocabulari, en deuen volguer l'exclusiva, no deuen coneixer la falla que ens llegien a estudi de *El Niño y el Eco*. Pero per la meua part, no temi, ja m'hi miraré d'avui en avant.

— Farás bé.

— Si m'en escapa cap, esménimela. ¡I que mes diuen?

— Que *«en Serra per boca del seu Bobby a qui ell, anomena Nasi, insulta a tort i a dret sense mirar que potser un dia li espatllem el ninot, o be li esbotzem els orgues de la seva ventriloquia insubstancial, cansonera i avurrida»*.

— I aixó es fi senyor Gregori? Aquestes amenaces son propies de persones ben educades? Aixó, o jo no hi entenc res o 'm sembla que fa maton dels de *chapeo i espada*.

— No t'hi capfiquis, no vulguis filar tant prim, però vigila, estigues al *tanto* perque com diu que tu ets el ninot i amenacen amb espatllar-te, ves en compte.

— Tenint raó no temo mai, jo puc haver dit vritats que hagin molestat a algú que les volia amagades, no ho nego ni penso esmenar me'n; pero dir que jo, en Nasi insulta a tort i a drer, aixó es mentida.

— Nasi, parla mes fi. ¿Ja no't recordes del que m'has promes?

— Tampoc es pot dir qu'una cosa es mentida?

— No pas així tan crú, digau mes fi, perque no s'enfandin.

— Com vol que ho digui.

— Pots dir: aquestos senyors que'm dispensin, pero al afirmar aixó, no estan en lo cert; o be: aquestos senyors, jo crec, que s'equivocan; o be, aquestos senyors, no deuen estar ben enterats i confonen les coses.

— ¡Uil ¡Uil que romansos, em sembla a mi que el qu'es vritat, s'ha de dir qu'es vritat, i el qu'es mentida es pot dir qu'es mentida, sens cap intent d'insultar; tant sols per dir-ho mes clar i mes curt.

— Jo t'ho aviso Nasi, si després t'espatllen no't queixis, ja estas avisat.

— Ja procuraré anarmen esmenant.

— Ah! també diuen que faran surtir un lloro que cantarà molt clar, mes clar que tú.

— Aixó si que no ho crec.

— ¿Que fassin sortir un lloro?

— Que'l fassin surtir potser si, pero que parli mes clar que jo, nó. No he sentit mai cap lloro que parli tant clar com les persones, sobre tot si es nomenen Nasi. Lo que diuen mes clar es ¡Pepal ¡Pepa? i encare ho diuen amb veu de nas.

— Amb aixó tens raó, mala bestiola han escullit.

— Justament anar a escullir un lloro ¿quina